

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת נח - ו' בחשוון תשפ"ז × עלון 213

בהשגחה

הפקק הענק בדרך לאשדוד

יש סיפורים שעליהם אפשר לומר: אם קו השגחה פרטית היה קם רק כדי להשמיע סיפור כזה - דינו. והנה אחד מהם:

"אחי, הקרוב מאוד לליבי, חיתן את בנו באשדוד.

יצאתי מעיר מגוריי בירושלים, והנה אני מגלה מול עיניי פקק ארוך.

אני מסתכל על השעון ורואה שעוד חצי שעה כבר מתחילה החופה.

אם סיפור כזה היה קורה לי לפני שנה, לפני שהתחלתי להאזין בקביעות לקו השגחה פרטית - אני אפילו לא רוצה לחשוב איך הייתי נראה...

אבל ברוך ה', זה קרה עכשיו, אחרי שכבר שנה אני מאזין בקביעות לקו.

אני יושב ברכב, מסתכל על כל הרכבים שלפניי, ורואה בהם שליחים טובים משמים.

עוברת עוד חצי שעה, ועוד חצי שעה - והפקק עדיין לא נפתח.

אני מבין שכבר פספסתי את החופה, ואולי גם את הסעודה.

אבל ברוך ה' - את הרגע לא פספסתי אפילו לרגע. הלב נשאר שלם ושלי.

הגעתי בשעה 10 לחתונה...

נכנסתי לתוך המעגל, רקדתי עד כלות הנפש, והרגשתי שמחה עצומה על כך שנכנסה בי האמונה התמימה שיש בורא עולם, ואין עוד מלבדו."

שוב ושוב אנחנו שומעים אנשים שמעידים על כך: יש חיים לפני - ויש חיים אחרי.

לא דווקא שהסיפורים עצמם משתנים. לפעמים הפקק נשאר פקק, העיכוב נשאר עיכוב, והמציאות נשארת בדיוק אותה מציאות.

אבל ההסתכלות על הסיפור - היא עיקר הסיפור בחיים שלנו.

כשאדם מקבל דפיקה על הגב ומסתובב ורואה את אבא שלו - זו לא אותה תחושה כמו כשאדם מקבל טפיחה על הגב ומסתובב ורואה שם את השונא שלו.

אותה דפיקה. אותה טפיחה. אבל סיפור אחר לגמרי.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

יש לנו אבא גדול בשמיים

שרה'לה הקטנה מפיוטרקוב, טעתה לחשוב שהגאון המופלא רבי מאיר שפירא הוא אביה. ואז השמיע רבי מאיר באחזניה יסוד אמונה גדול, שעתידי היה ללזותה לאורך כל תהפוכות חייה.

ומשגח עלינו בכל רגע. ואבינו שבשמיים רוצה מאוד שנאמר לו: 'טאטע! אני רוצה ללכת איתך! אבא, אני רוצה לסמוך רק עליך, לבטוח רק בך, ושאתה לבדך תנהיג אותי. אני לא סומך על אף אחד, רק עליך!'"

סיים רבי מאיר שפירא את דבריו, ונפרד מהאב ובתו בברכת 'א גוט שבת'.

הדברים שהשמיע הרב במתק מעומק ליבו הטהור, נכנסו היישר לליבה של הבת הקטנה, ונחרטו עמוק-עמוק בליבה.

חלפו כשש שנים, וביום ז' בחשוון של שנת תרצ"ד הסתלק לבית עולמו בחטף הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין. חלפו עוד שנים בודדות, ומלחמת העולם פרצה בקול רעש גדול. חיילות הנאצים כבשו באחת את פולין, וגורלם של היהודים נחרץ.

שרה הנערה חוותה קשיים רבים ונוראים: רגעי סכנה, סבל ורדיפה. בניסי ניסים הצליחה לשרוד את ימי האימה, ניצלה ועלתה לארץ הקודש.

ולאורך כל שנות המלחמה, בכל הזמנים והתהפוכות - תמיד עמדה לנגד עיניה אותה אמירה. תמיד ראתה מולה את הגאון רבי מאיר שפירא, משנן ואומר:

"יש לנו אבא גבוה וגדול בשמיים, אבא כול-יכול, והוא רוצה שנאמר לו: 'טאטע! אני רוצה ללכת איתך! טאטע, אני סומך ובטוח רק בך!'"

הדברים האלו היו לה לחיזוק ולמשענת בכל אותם רגעי קושי. הם אלו שנתנו ונסכו כוח, ובזכותם ניצלו חייה.

כל ימימה היה הסיפור שגור בפיה, והייתה משגת אותו ברגש באחזניה בניה ונכדיה. בחודש אדר של שנת תש"פ נפטרה בתל אביב, עיר מגוריה.

קהל גדול נהר ויצא מבעד לשערי בית הכנסת הגדול שבעיר פיוטרקוב שבפולין. זה עתה הסתיימה תפילת מוסף של שבת קודש, והמוני המתפללים צועדים בניחותא, פניהם מועדות איש-איש לביתו לסעוד עם המשפחה את סעודת יום השבת.

בקצה הרחוב עמדה לה שרה'לה הקטנה והמתונה לאביה, כדי לחזור עימו יחד הביתה. דמויות רבות עטופות בטליתות צחורות חלפו מול עיניה. מבטה תר וחיפש אחר דמות גבוהה ורחבת כתפיים, אביה.

לפתע אורז עיניה. הנה הדמות אשר חיפשה, הנה אבא.

היא מיהרה בצעדים קלילים, אחזה בשולי טליתו ואמרה: "טאטע, אני רוצה ללכת איתך הביתה..."

ואז לפתע הבחינה למרבה המבוכה, כי אין זה אביה... ולא עוד, אלא אין זה אחר מאשר רב העיר, הגאון רבי מאיר שפירא, שבאותם ימים כיהן כרבה של פיוטרקוב...

בינתיים הספיק האב להגיע אל המקום, והבת התנצלה בבושה: "בטעות חשבתי שהרב זהו אבי..."

חיך הגאון רבי מאיר שפירא את חיוכו החם והטוב, ואמר:

"אל לך להתבייש. לא אירע דבר, ומותר להתבלבל. אבל דעי לך בתך, כי גם לי וגם לך יש בשמיים אבא גדול מאוד... והאב הזה נהנה מאוד כשבניו פונים אליו ואומרים לו: 'אבי, אני רוצה ללכת איתך!'"

המשך הרב: "זהו יסוד גדול לכל החיים! יש לנו אבא גבוה וגדול בשמיים, אבא כול-יכול. הוא ברא ומנהיג את העולם, והוא מנהל את העולם

✕ בזכות רבי שלום שכנא ✕

מספר הרב מאיר יחיאל הלוי אלשטוק:

אני מתגורר בביתר ומדי יום מגיע לירושלים. ביום שני ח' באלול תשפ"ה, כשהלכתי ברחוב בירושלים גיליתי מודעת אבל מצערת: הרה"ח ר' משה דוד קליין, מחשובי חסידי בעלזא, הלך לעולמו. משמעות הדבר: בניו יושבים שבעה, ואחד מהם הוא ידידי מנועה. עליי לנחם אותו.

רשמתי לי במוח 'לנחם את משפחת קליין', והמשכתי בענייניי. יום עבר, ועוד יום. הגיע יום חמישי בערב. בכל ליל שישי אני נוסע לירושלים ללמוד בכלל חצות. תמיד אני נוסע באוטובוס האחרון שיוצא מביתר, ויורד בתחנה ברחוב ירמיהו, קרוב לכולל.

באותו שבוע נרדמתי באוטובוס. אני מתעורר ומגלה שהאוטובוס כבר עזב את התחנה 'שלי', וכעת הוא נמצא בקריית בעלזא. אני יורד מהאוטובוס ומגלה שוב את מודעת האבל של משפחת קליין, שיושבים שבעה ברחוב פתח תקווה ומחר בבוקר קמים מהשבעה. וכך אני אומר לעצמי: אם לא עכשיו - לעולם לא, אז עכשיו!

השעה הייתה אחת וחצי בלילה. בתחילה חשבתי שמן הסתם אין לי בשביל מה ללכת לשם: גם אם בית האבלים יהיה עדיין פתוח למנחמים, הרי בשעה הזאת השהות שלי שם רק תקשה על האבלים. אבל, אחרי מחשבה אמרתי לעצמי, שאולי מה שאירע לי - שנרדמתי וקמתי בדיוק כאן, קרוב לבית האבלים - זה סימן שאני כן צריך ללכת. החלטתי לעלות לבית האבלים ולנסות את מזלי. אם אראה אנשים יוצאים ונכנסים, איכנס.

הגעתי לדירה. הדלת הייתה סגורה. נעמדתי ליד הדלת וחשבתי מה לעשות, והנה נפתחת הדלת וילד יוצא מהבית, בידו שקית אשפה והוא בדרך לזרוק אותה למכולה למטה. שאלתי את הילד האם אני יכול להיכנס לנחם, והוא ענה שכעת סיימו לאכול ארוחת ערב ואני יכול להיכנס.

נכנסתי. מצאתי את עצמי עומד מול כל הבנים ומחפש שם את ידידי; כולם מסתכלים עליי ואני על כולם, ואף אחד מהם אינו מוכר לי.

"את מי אתה מחפש?" שאל אותי אחד הבנים.

"את ר' פלוני", אמרתי.

"אין לנו אח כזה", ענה הבן.

"ר' פלוני הוא בן דוד שלנו", סיבר אחד מהם את אוזני, "ואבא שלו חי, לאורך ימים טובים".

זה כבר היה מביך ביותר. מלמלתי "המקום ינחם אתכם", ואחר כך הוספתי כמנהג חסידים: "בזכות רבי שלום שכנא מפרוהוביטש תהיה לכם שבת שמחה ומאירה - א פריילעכן לעכטיגן שבת".

ברגע זה נכנסה האלמנה לחדר ושאלה, "מי אמר את זה?!"

אם קודם לכן המעמד היה מביך, עכשיו נבוכתי כפליים.

האחים הסבירו לאמא שנכנס לכאן יהודי בטעות, והוא שאמר את זה.

אני שומע את האמא אומרת לבנה בהתרגשות: "אמרת שנכנס לכאן יהודי בטעות?! זו הרי השגחה נפלאה משמיים!!!"

והיא הסבירה: "את הברכה הזו היה אבא מברך אותי בכל ליל שישי! מהשבוע הראשון של השבע הברכות, ועד השבוע האחרון. אף פעם הוא לא דילג על זה, גם כשנסע לחו"ל היה מתקשר במיוחד לברך אותי בנוסח הזה. בשבוע האחרון, לפני שהוא התמוטט הוא עוד הספיק לאחל לי זאת.

והנה כעת אבא כבר אינו כאן, ובכל זאת כליל שישי אני שומעת את המילים האלה! נראה שאבא זיכרונו לברכה שלח את היהודי במיוחד משמיים!"

התרגשתי כל כך לראות שהייתי שליח משמיים לנחם את האלמנה ולהרנין את ליבה. אין הסבר אחר למה שקרה כאן. הקב"ה סידר במדויק את כל הפרטים, כדי להביא אותי לכאן ולומר את המילים הנכונות באוזני האדם הנכון. זו הייתה שליחות מיוחדת מאת הרופא לשבורי לב.

✕ עיכוב גורלי על השלג ✕

מספר הגה"צ ר' שלמה זלמן פרידמן שליט"א גאב"ד סאנטוב:

היה זה בשיא החורף של השנה שעברה, בימי החנוכה. העיר וויליאמסבורג נכנסה לתוך מעטה לבן, קפוא. שלג ירד וירד, וכיסה את הכול במרדב לבן נוצץ, מבריק ומסוכן. כאשר השלג קופא נוצרת סכנה של החלקה, וכשהולכים, אפילו הליכה קצרה בחוץ, צריכים להתבונן היטב היטב על כל פסיעה, ולצעוד ביציבות ובריכוז כדי לא ליפול.

במצב כזה אנשים אינם יוצאים להליכות ארוכות, אבל גם בימים שכאלו צריך לפעמים לגשת למכולת לקנות משהו, או לקחת ילד לגן הסמוך. לא כל מרחק אפשר לפתור על ידי נסיעה ברכב, ובפרט לא את הדרך שיש לעשות מהבית עד הרכב.

באותו יום עמדה הרבנית שתחי', אשת הגאב"ד של קהילת 'צמח צדיק-ויז'ניץ' בויליאמסבורג, בפתח הבית, וביקשה לצאת החוצה. מראה הוד נגלה מול עיניה: הכול מבריק, לבן וקפוא. כמה יפה, כמה מסוכן. אמנם יש אנשים שמסוגלים ללכת בתוך השלג היפהפה הזה, אבל הרבנית חששה לפסוע על גבי הקרח. מצד הזהירות הבינה כי עליה להשיג תמיכה כלשהי, כדי לצלוח בשלום את היציאה מהבית והמעבר מהמדרכה אל הכביש.

מאין תשיג עזרה? משמיים! מי שהוריד את השלג ויצר את הפלא המדהים הזה, פתיתים שחגים במעגליות מהודרת, בסדר מופתי ובשקט אצילי, מי שפיזר את הכפור ונתן כנגדו גם אמצעי חימום

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

אין יכולת לשנות גזרת הבורא ורצונו בפעולות
גם מה שנראה כסיבה לשינוי משורש הגבולות

לְבַעַר אֵין הִבְנָה. הַנְּהָגָה הַבְּחִנָּה. לְיַחַס סִבָּה הַמִּתְחַדֶּשֶׁת
חֲלוּשָׁה וְנִקְלָה. הַסִּבָּה לְהַפְעָלָה. לְגֵרֵם הַשְׁתַּנּוּת הַמִּתְרַחֶשֶׁת
כְּגִרְגִיר חֲסָה. הַמֶּזֶן שֶׁבָּלִים נִבְיטָה. אֵיךְ בְּכֹחַ אֲדִיר מִתְלַבֶּשֶׁת
וְכֵן הָחִי יִצְיָרָה. מִהַשְׁפָּעָה זְעִירָה. רַק גִּזְרֵת הַיּוֹצֵר מִמֶּמֶשֶׁת

כ.ת. הפרק השלישי (א)

✕ הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ✕

ממשיכים בהנהגה של דבש

הימים הנוראים ותקופת החגים מאחורינו. עברנו כבני מרון לפני מלך העולם והיטהרנו ביום הכיפורים. לצד אימת הדין, חכמינו לימדו אותנו על ההנהגות הראויות בימים אלו כדי להתברך בשנה טובה ומתוקה. בעל ה'חכמת שלמה' מסביר (על שו"ע סי' תקפ"ג) שעל ידי ההנהגות הללו הופכים דין לרחמים. לכן, למשל, בראש השנה לא אוכלים מאכלים חמוצים. ראש השנה הוא ה'ראש', הקטה כל השנה נגררת אחריו. ראש השנה הוא סימן לכל השנה. בראש השנה לא אוכלים חמוץ, אולם מה קורה במהלך השנה כולה? מותר לדאוג או להיות עם פנים חמוצות? יהודי צריך להיות 'דבש' כל השנה. דרכי - דרכי נועם.

ומה עושים אם יש מצבים שנראים שליליים חס ושלום? תשובה לכך נלמד משירת הים. עם ישראל שיבח את הקב"ה במילה "ואנוהו". למילה זו יש כמה פירושים, והפשט הוא - 'אייפה את הבורא'. איך אפשר לייפות את מלך העולם?! - אם אתה חווה מצב שלילי, ובכל זאת מצליח לראות שזה חיובי ויפה, אז קיימת "ואנוהו" - ייפית את ד', כביכול!

זה מתקשר גם לפשט השני שכתב רש"י - לספר לבאי עולם על הנוי והשבח של הקב"ה! זה שייך לכל יהודי בכל מצב. תמיד לראות את ההטבה שקיבלנו מאת ד', ולדעת את יופי הנהגתו איתנו!

כעת אנו מתחילים את זמן חורף. עלינו לדעת שאנו פותחים דף חדש. דף טהור עם התחדשות ושמחה. ה'שפת אמת' אומר בשם הרבי מפרשיסחא, שחטא הוא לומר שהצרות מוצאות אותנו כי אין ד', אלא להפך: כל יהודי צריך להאמין שהבורא נמצא בקרבו.

כשאדם אינו בוטח בבורא, ואומר שהקב"ה אינו בקרבו - אז מגיעות הצרות. עלינו להתחזק בביטחון, ובסייעתא דשמיא נזכה לשפע של ברכה מלמעלה, והמשך ה'דבש' של הימים הנוראים.

להתגונן מפניו - בית חמים, מעיל, כפפה וצעף - ישלח לה גם את עזרו, ויזמן לה מישהי שתוביל אותה בבטחה לצד השני של הרוחב.

הרבנית התפללה לד' שיעזור לה, והנה נענתה תפילתה. אישה מהקהילה פסעה לקראתה כשהיא מובילה עגלה ובתוכה פעוט.

"תסלחי לי", פנתה אליה הרבנית, "אולי תוכלי לעזור לי להגיע לצד השני של הכביש? אם תרשי לי להחזיק בעגלה בזמן שאנחנו יורדות למדרכה ועוברות את הכביש, זו תהיה עזרה עצומה".

"בשמחה רבה!" ענתה האישה. היא נעצרה, סייעה לרבנית - ורגע אחר כך נשמע פיצוץ. לא, זה לא היה פיצוץ, משהו אחר הפר את השלווה. המראה שנגלה לעיניהן הותיר אותן פעורות פה. במרחק של כמה פסיעות התנתק מהקרקע עץ עצום ממדים, כבד וגמלוני, וקרס בעוצמה.

"הרבנית!" האישה לא ידעה את נפשה, "הצלת אותי, ואת הבן שלי! אילו לא היית עוצרת אותי עכשיו, היית בדיוק שם, מתחת העץ!"

זה היה מרגש ומפעים. בהשגחה פרטית מיוחדת ניצלו האישה ובנה מתאונה מחרידה.

כי מי ששלח את השלג ואת העזרה, שלח גם את ההצלה והשמירה.

✕ עיכוב גורלי בבית ✕

מספר ר' י. ק. מבני ברק:

לפעמים יש לאנשים מה לומר לגבי שידוך שמתעכב. לפעמים, גם אם הם לגמרי לא צודקים ולא מבינים, ולא רואים את כל התמונה, ובקושי תופסים עשירות ממנה, הם כבר מגלגלים לשון ומסבירים הסברים, שהשידוך של הבחור מתעכב כי הוא לא מספיק למדן או לא מספיק חכם, או מדי חכם, והכול כי יש לו צבע כזה או דווקא צבע אחר, וכי הוא גבוה מדי או נמוך מדי או סטנדרטי מדי? די נדיר שבחור ממשיך את שנות הישיבה ואנשים לא מוצאים סיבות למה זה קורה.

אבל כן, לי זה קרה. הבן שלי, בחור חשוב מאוד, מבורך בכל מידה טובה, נעים הליכות, לומד היטב, נאה וחכם ומעורב עם הבריות, המשיך את שנות הישיבה ולא בא בברית האירוסין. שנה ועוד אחת ועוד אחת. הבנתי שנדרשת ממני השתדלות, וביקשתי משדכנים שיאירו את עיניי, שמא יש בי או בו צד פסול. אך אלו עיקמו גבה ואמרו שהם באמת לא מבינים את פשר העיכוב. "על פי רוב, בחור כזה נחטף!" אמר לי שדכן ותיק. "הוא בחור מצוין, אתם משפחה טובה, אני לא מצליח להבין מה הסיפור שלכם".

אז מצד הטבע מייציתי מה שצריך כאן זו השתדלות רוחנית. התפללתי לד' שיכוון אותי למה שהוא רוצה ממני, ויום אחד עלה בי רעיון, לבדוק את המזוזות בבית. הורדתי את המזוזות מהמשקופים, על כל מזוזה רשמתי לאיזה חדר היא שייכת, ושלחתי אותן לבדיקה.

הטלפון מהמגיה לא איחר להגיע. "יוסף!" הדחיפות שנשמעה בקולו של המגיה הייתה מוחשית, "בוא הנה מהר. אין לך מושג מה מצאתי".

נבהלתי. מיהרתי לחדר עבודתו, והוא הראה לי שחור על גבי קלף, כי במילה "ביתך" חסרה האות י'. המזוזה פסולה! וזו המזוזה של החדר שבו ישן מדי לילה הבחור היקר, ששמו נמצא כבר כמה שנים בפנקסי השדכנים.

אם המילה "ביתך" פוסלת את המזוזה, איך יבנה את ביתו?

באותו יום הזמנתי אצל סופר ירא שמיים מזוזה שעברה הגהה מדוקדקת, והיא נקבעה בגיל ורעדה בפתח חדרו של בני.

ההצעה הגיעה למחרת. אחרי שבועיים שברנו צלחת, והאושר עלה על גדות.

בעוד כמה חודשים בעזרת ד' הוא יקבע מזוזה מהודרת בפתח ביתו הנבנה, בית נאמן בישראל.

ללא חת

בשנת תרצ"ב כבשו היפנים חלקים מסין ומשלו בהם עד לתש"ה - סוף מלחמת העולם השנייה. ה'לבנים' האנטישמיים שמחו מאוד לשתף פעולה: להלשין לכובשים החדשים מיהם היהודים העשירים, אילו עסקים שייכים להם, והיכן הם מחביאים את ממונם. יהודים נרדפו, נחטפו ונעלמו, ורכושם נגנב.

כדי להודיע על משילוחם, אילצו היפנים את בני כל הדתות, בכל מקומות כיבושיהם, להציב את אליליהם בבתי התפילה. "ייהרג ואל יעבור!" פסק הרב. הוא בעצמו, לבדו, עמד מול היפנים האכזרים. הם רדפוהו, הציקו לו וירדו לחייו. לא פעם הונפה חרב חדה על צווארו, ולא כמשל!

באחת הפעמים פרצו לביתו באלימות כדי להחרים 'חומרי ריגול'. הם חיפשו תחת מיטתו של בנו המבועת, והרב שאג מליב: "תורה! זה הדבר היחיד שתמצאו שם!" לבסוף התייאשו והרפו ממנו.

בתש"א פלשו הגרמנים לרוסיה ולאוקראינה.

פליטים מאזורי הסכנה נמלטו מזרחה: ליפן, לשנחאי, וכמובן - לחרבין. ועד ההצלה גייס תרומות אדירות ודאג לזון עשרות אלפי יהודים נמלטים.

באייר תש"ה נשם העולם לרווחה: גרמניה הנאצית נכנעה! אך במזרח הרחוק המשיכה המלחמה חודשים ארוכים נוספים. היפנים לא ידעו כניעה מהי, הם נלחמו עד המוות. פחד מוות ביעת את היהודים. בערב ראש השנה הפילו האמריקנים על יפן את פצצות האטום, ויפן נכנעה מיד. לחרבין לא הייתה הרווחה. ברית המועצות פלשה לצפון סין דרך סיביר.

פחד המוות מהיפנים הוחלף בפחד מהקומוניסטים. הם השליכו יהודים לכלא, וגירשו את יו"ר הקהילה בחרבין לגולאג, מחנה עבודה סיבירי בקוטב הצפוני. בקושי רב הוא שרד שם עשר שנים.

אחרי היפנים והגרמנים שאיימו על הנפש, חתרו הרוסים להשמיד את הנשמה היהודית.

בתי הספר היהודיים נסגרו בהדרגה. השחיטה נאסרה. לימוד התורה ירד למחתרת. היהודים הואשמו בחתרנות ונמלטו בהמוניהם דרומה, לסין הדמוקרטית. השלטון העוין מצא את החתרן הראשי: הרב קיסילוב. ילדיו כבר נשלחו הרחק, לארץ ישראל, ומרבבות יהודים נשארו אחוזים בודדים, אך הרב סירב לעזוב. על משמרתו עמד, והוא בן שמונים ושתיים שנה!

(מתוך מדור 'בקצה השמים')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגון
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

× צדקה לעני ×

מספר הבחור שמילי ה. תלמיד ישיבת מיר בירושלים:

נכנסתי למאפייה כדי לקנות לי קצת מיני מזונות. לפני בתור עמד יהודי והגיש לקופאית את השקית שהוא ארגן לעצמו. "עשרים שקל!" אמרה הקופאית.

היהודי לא הוציא מהכיס שלו עשרים שקלים וגם לא עשרה, וגם לא כרטיס אשראי. הוא רק אמר, "אין לי".

עמדתי מאחוריו. הוא עשה רושם של עני ואביון אמיתי, והוא גם אמר במפורש: "אני רעב". אמרתי לו, "קחי!" והגשתי לו שטר של עשרים שקלים. הוא הודה לי, שילם והלך, ואני שמחתי במצווה.

אחר כך שילמתי על המוצרים שלקחתי בשבילי, ויצאתי מהחנות אל הרחוב ההומה. הלכתי כמה פסיעות, והנה אני מגלה שטר כחול של מאתיים שקל. מתקדם עוד קצת - ועוד מאתיים. חמש פסיעות נוספות - ועוד מאתיים. בסך הכול שש מאות שקלים.

התקשרתי לרב ושאלתי מה עלי לעשות עם הכסף. הרב אמר שזו מציאה כשרה, שטרות ללא סימן ברחוב הומה, ואני יכול להשתמש בו.

אני נתתי עשרים שקל, וד' בירך אותי פי שלושים.

× מי צריך תיווך ×

אנחנו גרים בארץ ישראל, והקב"ה גלגל שנצטרך לשהות בחו"ל למשך חצי שנה. רצינו להשכיר את הדירה בינתיים, אבל חשבנו שזו תהיה משימה מורכבת. מי מחפש דירה לתקופה של חצי שנה בלבד? זוג צעיר עוד איכשהו מעוניין בדבר כזה, אבל הדירה שלנו גדולה, ומתאימה למשפחה ברוכה.

לשלם על תיווך לא התאים לי. הייתי צריך את הכסף של החודש הראשון גם כן, ולכן לא ניסיתי להעסיק מתווכים. רק התפללתי. ביקשתי מד' שיעזור לי למצוא שוכר, ובטחתי בו.

שבוע לפני הנסיעה, בדרכי לביתי עצר לידי רכב, והנהג שאל אותי, "אתה מכיר פה מישהו שיש לו דירה להשכרה?"

"כן! כאן, בבניין הזה!"

הוא היה קצת המום מההצלחה המהירה שלו, ושאל, "באמת?"

"בעזרת ד' כן. בוא תעלה אליי הביתה ותראה את הדירה". הוא עלה אחריי. פתחתי את דלת הבית והראיתי לו. מרגע לרגע הוא התלהב, ואחרי כמה דקות הוא שאל אותי, "זה יהיה בסדר אם נשכור את הדירה רק לחצי שנה?"

"בסדר גמור!" הדגשתי, "הרבה יותר מ'בסדר'. אנחנו לא רוצים להשכיר את הדירה ליותר מחצי שנה, כי אנחנו מעוניינים לחזור לכאן".

"איזו השגחה", התלהב האורח שעוד קט יהפוך לשוכר הדירה. "אנחנו מכרנו את הדירה שהייתה לנו, והדירה החדשה תהיה מוכנה רק בעוד חצי שנה. התפללתי לד' שיעזור לי למצוא דירה בגודל המתאים, והנה, ברחמי שמיים פגשתי בקי!"

הפגישה הסתיימה בחתימה על חוזה שכירות לחצי שנה, כאשר המתווך ניצב עלינו, הקב"ה העונה לעמו ישראל.

× הכול למקום ×

מספר ר' ח. ה. מבוור פארק:

הילדה שלי שיחקה בגינה וקיבלה מכה חזקה ביד. היא עיקמה את היד לגמרי, וכמה עצמות יצאו מהמקום. ברוך ד', שבר זה לא היה.

קראתי מיד ל'הצלה', והמתנדב אמר שאני חייב לפנות את הילדה לבית החולים, כי נראה שהיא תצטרך ניתוח מורכב. עשיתי כדבריו, ואכן יצאנו לטיול לא נחמד בכלל, עם ילדה כאובה שכל תזונה מסבה לה ייסורים. סוף סוף הגענו, סוף סוף התייחסו אלינו, ואז אמרו לנו שהרופא המומחה יגיע רק בבוקר, והם ינסו עכשיו להרדים את הילדה ולנסות להחזיר את העצמות למקום. הם יכונו מצלמה לכיוון הזרוע, וכך ידחפו את העצמות עד שתחזורנה למקום. הם לא בטוחים שיצליחו, אבל מקווים. רק מחר יקבע הרופא האם צריך ניתוח או לא.

היא נכנסה לחדר הטיפולים, ואני נותרתי בחוץ, ממש לא מתכנן לחכות לרופא מומחה שיבוא רק מחר. מה פתאום?! הרופא המומחה נמצא כאן, איתנו! עם הבת שלי נמצא הרופא הכי גדול, הכי טוב, הכי חזק, שיכול על כל הרופאים כולם.

התחזקתי שוב ושוב, ושרתי את הניגון 'אין עוד מלבדו'. ממש הרגשתי את המילים. מסרתי את עצמי לידיים של ד', וממנו הכול. עבר זמן מועט, והרופאים שעבדו עליה יצאו ואמרו לי: "אף פעם לא היה לנו דבר כזה. כל העצמות, הגדולות והקטנות והחיבורים שביניהן, הכול חזר למקום המדויק. הכול בסדר, קצת התאוששות ואתם יכולים ללכת הביתה".

הודיתי לשליחים הטובים, אבל ידעתי שזה לא היה הם. עצמות לא מסתדרות מעצמן במקומן. ד' סידר אותן בצורה מדויקת בדיוק כמו שהיו לפני הנפילה. אין עוד מלבדו.

× עד צאת השבת ×

מספר ר' ש. ב. קליין מבני ברק:

כבר שרנו את כל הזמירות ובירכנו ברכת המזון. העייפות התחילה לתת את אותותיה. ילדינו נכנסו לחדר וחיכו לחוש במשב הרוח מכיוון המזגן. אפס. הוא לא התנהג כמצופה. "אבא", הם הודיעו לי, "המזגן לא נדלק!"

על אף שהם כבר היו ממש עייפים, הם לא יכלו לישון בלי מזגן. ברגע זה נדלק אירוע. ניגשתי לשעון השבת וראיתי שהמזגן היה צריך להידלק כבר לפני עשר דקות, ברבע לשתיים עשרה בלילה. מוזר, כנראה השעון מתקדם לאט מדי. חיכינו עוד קצת, ועוד הרבה. השעה שתים עשרה עברה, וגם שתים עשרה וחצי כבר היה. כבר נהיה מאוחר מאוד, ואני הודעתי לדיירי החדר הקבועים שהם יכולים

לקחת את המזרונים שלהם ולעבור לישון בחדר אחר מחדרי הבית, העיקר שישנו. באותם רגעים זה היה הדבר שהכי חיוניתי שכבר יקרה.

שקט השתרר, מזגן אחד פחות הרעיש בחוץ, השלווה של שבת קודש לא הופרעה, ולכולם היה מיזוג אוויר נעים. לאורך השבת עבדו כל המזגנים יפה חוץ מאחד, וגם נורות הלב האירו בזמנים הנכונים, ברוך ד'. כשדבר אחד יוצא מכלל פעולה, נזכרים להודות על כל השאר.

במוצאי שבת הזזתי את בורר המצבים של השעון למצב יום חול, והפעלתי את המזגן. נורה אדומה נדלקה, ו...בום. כל החשמל בבית נפל. מוזר. הרמתי את השלטר ונכנסתי חזרה לחדר, שוב הפעלתי את המזגן, ושוב בבת אחת נהיה חושך.

כיוון שאני יודע דבר או שניים בענייני חשמל, ניסיתי לפתור את התעלומה. ניגשתי לתקע, הוצאתי אותו ופתחתי את השקע. כך התברר כי מישו טיפל בשקע לפני שבת, שיחק עם החוטים, וחיבר בטעות את החיובי עם השלילי. כנראה היה זה אורח שהתאכסן אצלנו השבוע ושהה בחדר כמה ימים.

עכשיו התברר לי גודל ההשגחה הפרטית המופלאה שהייתה לנו. לכאורה, לפי שעון השבת היה על המזגן להידלק ברבע לשתיים עשרה. אילו הוא היה נדלק, היה קורה אז מה שקרה עכשיו - קצר חשמלי בכל הבית! מה שאומר: שביתת כל המזגנים בחום הגדול של שלהי הקיץ, אורות כבויים, פלטה קרה, מקרר חם ומקפיא פושר, וכל זה החל מליל שבת!

הקב"ה הציל אותנו מעוגמת הנפש הזו, נתן לנו שבת מנוחה, אורה ושמחה, והשאיר לנו את הטיפול בתקלה בנחת למוצאי שבת קודש. שבוע טוב.

**זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות ייחודיים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM**

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידושים מן החיים

הבוטחים בהשם

שלום וברכה למערכת ולקוראים של העלונים המחזקים 'השגחה פרטית'.

רצייתי לשתף באנקדוטה שאירעה עימי, והמחשה לי את המעלה שבחיזוק הנפלא באמונה, והחיבור שאליו ניתן להגיע משמיעת קו הטלפון וקריאת העלונים. הדברים הללו משני חיים ממש.

רצייתי מאוד לנסוע למירון להעתיק על ציונו של רשב"י הקדוש. בירתי על אפשרויות הנסיעה משכונתי, והתברר לי שיש הסעות מאורגנות, והאוטובוס האחרון יוצא באחת וחצי בצהריים. הטרדות הרבות מנעו ממני להתארגן כראוי, כשצינתק קו המידע ועדכן שיש אוטובוס נוסף בשתיים וחצי.

שמחתי על שלא החמצתי את ההזדמנות, והזדרזתי להגיע לאוטובוס הנוסף. אולם, תחנה שוממה המתנה לי. הרכב כבר הפליג, מותיר אותי מאחור. ברגע הראשון חשתי החמצה קשה. יחד עם זאת החלטתי לא לוותר אלא לנסות אפשרויות נוספות.

התקשרתי לחבר שהספיק את האוטובוס, ולשמחתי הוא דיווח כי כעת הם נמצאים בתחנה שברחוב הסמוך. מיהרתי לשם עם שני יהודים שאיחרו אף הם, ובחסדי שמיים עלינו על האוטובוס בתחושה מרוממת. הנהג סגר את הדלתות מאחורינו, כביכול המתין רק לנו, והנסיעה החלה.

יש לכם תובנה או רעיון? שלחו למערכת במייל או בפקס.

כחצי שעת נסיעה חלפה, עד שהמנוע דמם. מיכל הדלק התחמם מדי, והיה עלינו להמתין שיצטנן מעט. בקושי רב הצליח הנהג להגיע למוסך, שם היה עלינו להמתין לתיקון התקלה. עשר דקות המתנה הצטרפו לעשר נוספות, ולעוד.

אנשים החלו לאבד סבלנות. גם החום הכבד לא תרם לרוגע. אולם דווקא אני, שכבר כמעט פספסתי את האוטובוס, הבנתי שהזדמנותי אליו בהשגחה פרטית מדויקת. קניתי לציבור שתייה קרה ומרעננת, ושיננתי לעצמי את המטרה - להגיע לציונו של רשב"י. לא משנה מהם הניסיונות שימתינו בדרך.

דומני שהראייה הצלולה שאני זוכה לינוק מקווי ההשגחה, היא שסייעה לי לקבל את התקלות בשלווה, ולראות את הסיטואציה באור חיובי, גם כשחשבתי שהפסדתי את הנסיעה.

הלוואי שתמיד נזכה לראות כל דבר באור האמונה בהשגחה פרטית, ולזכור שכל מה שעושה ד' - לטובה.

בברכה מרובה,

חיים דוב הלוי גולדשטיין, ירושלים

ד' אוהב אותי...

מספר חיים אלעזר הקר:

ביום שני היתה אמונה להערוך בכתתנו מסכה לרגל התחלת למוד חמש בראשית. ביום ראשון, בערב שלפני המסכה, התחלתי להרגיש לא טוב. השתדלתי להתעלם מזה... לא יתכן שלא אוכל להשתתף במסכה! חפיתי לה כל כף! אמרתי לעצמי: אף לבסוף ההרגשה הרעה גברה, ואמא, שמצאה אותי מטל על הספה חור וחלש, מדדה לי חם והודיעה: "מחר אתה נשאר בבית, אין על מה לדבר..."

האמת היא שאפילו כח לבכות לא היה לי. בקשי קמתי מהספה וכשלתי אל המטה, כשחוצי מכאב הגרון וההרגשה הכללית הרעה, נוסף לי גוש מחניק של אכזבה.

בבקר התעוררתי לבית כמעט ריק, ובבת אחת נזפרתי בהפסד הצורב. "בקר טוב, איך אתה מרגיש?" שאלה אותי אמא בדאגה. "לפחות המסכה נדחתה... ברוך ד' שלא תפסיד..." "מה?" בבת אחת הרגשתי הרבה פחות חולה.

"אה, לא שמעת כי ישנת... אתמול בלילה הודיעו שהמסכה נדחתה ליום חמישי. עד אז בעזרת ד' תתאושש, ותוכל להשתתף!"

עצמתי את עיני שוב בחלשה, אך שמחה גדולה מלאה את לבי. התרגשתי; ד' ידע כמה חשובה לי המסכה, והזיז אותה בשלשה ימים - הכל בשביל שאני, הבן שלו, אוכל להשתתף ולהנות. ד', תודה!!!

מציאה גוררת מציאה

מספר דוד משה מעמנואל:

לפני מספר ימים אבדתי את האופנים. לא ידעתי מה לעשות, ובעקרו התבישתי. איך ילד שאמור להיות בוגר ואחראי, מאבד דבר גדול כזה?

יום אחר כך שלחה אותי אמא לקניות, וכשחזרתי הביתה - גליתי שפרטים האשראי אינו אצלי. הבושה שלי מעצמי היתה גדולה. הרגשתי אשם ולא יכלח. אך ד' תכנן לי משהו מפתיע...

לפתע צלצל הטלפון. על הקו היה איש, שאמר שהוא מצא את פרטים האשראי שלנו. הוא זכה את שמו של אבא שלי שכתוב עליו, וכך ידע למי להתקשר.

רצתי בזריזות להביא ממנו את הפרטים האבוד. והנה, ממש בקרבת מקום, גליתי הפתעה: בין השיחים שבצדי הדרך היו זורקים האופנים שלי!

התקרבותי כדי להיות בטוח, ואכן - כל הסימנים העידו שאלו האופנים האבודים.

ראיתי בברור איך אבדן הפרטים היה רק לטובתי, וכך חזרתי הביתה כששתי המציאות בידי.

לא ידענו שנשכחנו...

מספר שמעון שלומוביץ מבני ברק:

לפני מספר שבועות חגגו לי בר מצוה באולם שמחות משפחתי נחמד. האולם הזה קרוב לבית הכנסת של ההקהלה שלנו.

בסיום השמחה ארזנו הכל וחזרנו הביתה, שמחים, מרצים וגם קצת עיפים ומבלבלים. בעצם רק חשבנו שלקחנו הכל: כלל לא ידענו על מתנה אחת שנשכחה על שלחן צדדי באולם...

לא היינו יודעים עליה עד עצם היום הזה, אם לא שיום אחרי הבר מצוה חפשו כמה אברכים מהקהלה פנה שקטה ללמד, ובחרו באולם הזה, שעמד פתוח.

באמצע הלמוד, פתאום גלה אחד האברכים ספר. על הספר היה כתוב השם שלי - חתן הבר מצוה. כך הוא יכל היה להחזיר אותו במהרה, וכך אני, חוץ מהשמחה שלי במתנה הנוספת שקבלתי, יכלתי לדעת להודות ולהכיר טובה לזה שנתן לי כמתנה את הספר הזה, שכמעט נשכח מלב.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנגרטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

מספר הרב גדליה איזבי מלמד
בחיידר גור בלונדון ששומע מאת
בעל המעשה:

נצחון האמת

פרק 1 מתוך 4

מספר הרב אהרון מאשקלון:

כמפיץ עלוני "השגחה פרטית" באשקלון, נהגתי למסור את העלון גם לחבר קרוב. בזכות אותו עלון החל חברי להאזין לשיעורי "שער הביטחון" הנמסרים בקו הטלפון של הארגון. הוא האזין להם מדי יום בכל הזדמנות, למשל בזמן נסיעה ברכב.

בדיוק שלושה ימים לאחר שהתחיל להאזין לקו, נקלע חברי לתאונת שרשרת קשה. ארבעה כלי רכב היו מעורבים בה, והרכב שלו היה זה שנפגע יותר מכולם: פח מעוק, זגוגיות מנופצות, נזק כבד - ואף על פי כן הוא יצא ללא כל פגע, אף לא שריטה.

כששאלו אותו על מה שקרה באותו רגע, ענה בפשטות שבדיוק בשעת התאונה נשמע ברכבו שיעור מקו "השגחה פרטית", ובעוד המתכת נמחצת סביבו, דיבר הרמקול על ביטחון בד' ועל כך שאין מקרה בעולם. אגב, לפני תקופה עבר חברי זה להתגורר באזור המרכז, וכמובן - בסביבת מגוריו החדשה הוא הפך בעצמו למפיץ של העלון.

כך, עלון בודד שהעברתי מיד ליד הצמיח מאזין קבוע, הצמיח שמירה בשעת סכנה, והצמיח מפייץ נוסף - שלשלת של השגחה שנמשכת ומתרחבת, חולייה אחר חולייה.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

✕ **המקום:** בני ברק בהווה, נהריה בעבר

✕ **נקודת החלוקה:** ישיבת גור, בית המדרש ברסלב, בית הכנסת חניכי הישיבות והמקווה העירוני.

הסיפור של הרב אלמליח מתחיל דווקא בצפון, ברחוב אוסישקין שבנהריה, שם לאורך תקופה ארוכה הפיץ את עלוני "השגחה פרטית" בקרב תושבי העיר. לאחרונה עבר להתגורר בבני ברק. עוד לפני שהספיק לעדכן את מערכת העלון על שינוי כתובתו, כבר הגיעו העלונים לנהריה.

ואז אירע דבר קטן ומרגש: כשנסע במיוחד לנהריה כדי לאסוף את חבילת העלונים השבועית, גילה להפתעתו שנקודת ההפצה לא נותרה יתומה - מפייץ חדש כבר נכנס לנעליו ומחלק שם את העלון. כאילו דאגה ההשגחה בעצמה שאור העלונים בנהריה לא יכבה לרגע, גם לא בפער שבין מפייץ אחד למשנהו.

כעת, במקום מגוריו החדש ממשיך הרב אלמליח במלאכתו ביתר שאת. הוא מפייץ בישיבת גור, בבית המדרש ברסלב, בבית הכנסת חניכי הישיבות ובמקווה העירוני - ובכל שבוע ברוך ד' עוברת תחת ידיו כמות גדולה מאוד של עלונים.

וכך, ממקום למקום ומעיר לעיר ממשיך העלון ללוות את המפיץ - ומעיד שהאמונה מוצאת תמיד את דרכה אל היעד.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותוהו חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. **התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511**

חדש!
400 עמודי חזק
בעריכה מחודשת ובניקוד מלא

הסיפורים שחיזקו רבבות

בענייני הזהירות בכבוד הזולת **עכשיו ברשת חנויות 'אור החיים'**

סיפורים מרתקים ומעוררי השראה על יהודים טובים שעזרו לזולת ונשמרו בכבודו, על אנשים שסלחו וראו ישועה, על החסדים שמתגלים בינינו, ועל כולם חופף חסד ה', **השגחה פרטית מיוחדת בענייני בין אדם לחברו**. הסיפורים כתובים ביד אמן, לקוחים מתוך העלונים של 'השגחה פרטית', בסגנון שכבש את העולם החרדי. בשפה נעימה, קולחת, עם הומור ומסר נוקב.

אותיות מאירות עיניים, בעיצוב נעים ומרחיב נפש

ספר שמעלה על נס מידות טובות, סבלנות, חסד, אחדות וסליחה, וממחיש איך נראה עולם של אמונה בהדגש מיוחד על כבוד הזולת.

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ לע"נ הרב יואל בן הרב בן ציון זצ"ל נלב"ע י"ד אלול ה'תשפ"ו ת.נ.צ.ב.ה.
✕ לע"נ הרב משה אהרון בן הרב בנימין זצ"ל ת.נ.צ.ב.ה.

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
17:30	17:45	17:37	17:50	17:48	17:56
18:41	18:42	18:41	18:43	18:43	18:53
19:21	19:18	19:18	19:21	19:19	19:33

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד מדרג שוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.